

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LXV. Præparatio & dispositio ad Tonsuram Clericalem requisita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

rum: quia vovet se facturam id quod hominem
facere decet.

CAPUT LXIV.

Beneficii ecclesiastici descriptio ac divisio.

545 **B**eneficium ecclesiasticum est jus perpetuum,
Beneficium ecclesiasticum est jus perpetuum,
Benecliaſtica auctoritate conſtitutum, per-
cipiendi fructus ex bonis eccleſiaſticis, Cleri-
cis competens, ob ſpirituale aliquod officium.

Dicitur 1°. *jus perpetuum*, id eſt ex inſtitu-
tione ſua perpetuo durans. Unde excluditur
Vicaria temporalis, & penſio perpetua. Quia
prior non habet perpetuitatem; poſterior eam
non habet ex inſtitutione ſua, ſive ex natura
& lege penſionis.

546 2°. *eccleſiaſtica auctoritate conſtitutum*, vel
ſcilicet auctoritate Summi Pontificis, vel E-
piſcopi: quia niſi illud Papa vel Epico-
pus erexit, vel ſaltem confirmaverit, non eſt
beneficium eccleſiaſticum ad ſenſum ſacrorum
Canonum. Unde beneficii eccleſiaſtici nomi-
ne non veniunt Capellæ, etiam perpetuæ, à
viris nobilibus privatâ auctoritate in Caſtellis
conſtituæ, ab ipſiſque collatæ. Per confe-
quens non obligant ad Horarum recitationem,
nec Capellanum faciunt Epico-
po ſubjectum, in ordine ad ſacros ordines ſuſcipiendos, li-
cèt Capellani, iis in perpetuum proviſi, ear-
um titulo, tamquam titulo patrimonii, vel
quaſi patrimonii, poſſint ordinari. Qua de re
videri poſſet Garcia de beneficiis p. 1. c. 2.

547 3°. *ex bonis eccleſiaſticis*, id eſt donatio-
ne, emptione, vel alio juſto titulo Eccleſiæ
acquiſitis.

4°. *Clerico competens*, id eſt conſurâ cle-
ricali inſignito: ſoli namque Clerici juxta ſa-
eros Canones beneficiorum eccleſiaſticorum
capaces ſunt. Unde per hoc à ratione benefi-
cii excluduntur præbendæ Canoniarum Bel-
gicarum, ſicut & præbendæ Canonis non an-
nexæ, quæ Laicis de Eccleſia bene meritis ſub-
inde conceduntur.

5°. *ob ſpirituale aliquod officium*, quale eſt
v. g. Choro aſſiſtere, Officium Canonicum can-
tare, vel recitare, Sacrum facere, Sacra-
menta miniſtrare. Quia beneficium datur pro-
pter officium, cap. ult. de reſcriptis.

548 Dividitur beneficium eccleſiaſticum 1°. in
regulare & ſæculare. Illud regularibus ad-
dictum eſt; iſtud nonniſi ſæcularibus confer-
ri ſolet. Unde cap. 5. de beneficiis in 6. hæc
habetur regula: *ſæcularia ſæcularibus, regu-
laria regularibus conferenda ſunt*, regulariter
utique. Quia ſæcularia beneficia curata regu-
laribus concedi poſſunt, non tamen alia,
ne ipſis occaſio fiat vitæ liberioris & otioſæ.

549 2°. in electivum, patronatum, & colla-
tivum, ſeu liberum. *Electivum* electione ac-
quiritur; ſecurâ confirmatione. *Patronatum*
acquiritur præſentatione, factâ à Fundatore,
habente jus præſentandi. *Collativum* acquiri-
tur collatione liberâ, id eſt non dependente
ab electione, nec à Patroni præſentatione.

3°. in beneficium curatum, & non cura-
Tom. II.

tum. *Curatum* eſt beneficium curam habens
animarum. Et iſtud aliud eſt curam habens
animarum cum juriſdictione exteriori, ut ſunt
Episcopatus, Abbatia, & Prioratus. Aliud ſi-
ne exteriori juriſdictione; ut ſunt Curæ Paro-
chiales. Similiter *non curatum* aliud eſt habens
juriſdictionem ſine animarum cura, ut ſunt
Abbatia quædam juriſdictionales, ſicut & dig-
nitates, perſonatus; &c. Aliud nec curam
animarum habens, nec juriſdictionem, ut
ſunt Capellania.

4°. in beneficium ſimplex, & duplex. 550
Simplex eſt beneficium ſine cura animarum,
ſine dignitate, præminentia, &c. ut Cano-
nicatus, Capellania, &c. *Duplex* eſt illud
quod annexam habet animarum curam, vel
prælaturam, vel dignitatem, vel perſonatum,
vel præminentiam, vel juriſdictionem, vel
officium, ſeu adminiſtrationem.

Prælatura eſt beneficium vel officium cum
cura animarum, annexam habens juriſdictionem
in foro externo.

Dignitas eſt beneficium annexam habens
præminentiam, juriſdictionemque eccleſia-
ſticam.

Perſonatus eſt beneficium annexam habens
ſine juriſdictione præminentiam eccleſiaſti-
cam, poſt dignitates.

Præminentia eccleſiaſtica eſt honorificus lo-
cus in Choro, Capitulo, proceſſione, ſuffra-
gio dando, &c.

Beneficium-officium, eſt beneficium admi-
niſtrationem habens rerum eccleſiaſticarum
ſine juriſdictione, ut theſauraria, primice-
riatus, cantoria.

CAPUT LXV.

*Preparatio & diſpoſitio ad Tonſuram Clerica-
lem requiſita.*

552 **S**unt multi, & pro dolor nimis multi, qui
Tonſuram clericalem non eo quò oportet
animo, nec debita cum diſpoſitione ſuſci-
piunt, nihil aliud intendentes, niſi vel à lai-
ca ſe eximere juriſdictione; vel ſe ad benefi-
cia comparanda, ſeu potiùs ad percipiendos
temporales eorum fructus & honores capa-
ces reddere, de nulla alia re ſolliciti: unde
plerumque tonſuram clericalem abſque animo
ſe corrigendi, abſque ulloque contritionis af-
fectu indignè ſuſcipiunt in ſtatu mortalis pec-
cati.

Tales peccare mortaliter ſententia eſt gra-
viſſimorum Doctorum, Navarri tr. de orat.
& Horis Canonis c. 5. n. 15. Hallerii, Do-
ctoris & Profeſſoris Sorbonici l. de ſacris Or-
dinationibus tit. de præparat. & diſpoſit. Or-
dinandor. ſec. 4. §. 1. Eminentiff. Cardinalis
Noaillii Archiepiſcopi Pariſienſis in Conſtitu-
tione edita 1. Octob. 1696. Natalis Alex. tr. de
Sac. Ord. c. 3. a. 3. reg. 21. Navarri verba ſunt:
*Compluribus, qui primâ tonſurâ, aut quatuor
minoribus initiantur, ſatiùs foret ipſo ordinationis
die frangere crurâ, quàm primâ tonſurâ, aut qua-
tuor minoribus ordinari. Tum quòd nullâ præviâ*

confessione, aut verâ contritione ordinantur in statu peccati mortalis. & consequenter mortaliter peccant. . . . Item quod non se ordinant ad finem debitum. Talem mortaliter peccare Halterius inde probat, quod Deo & Ordini Clericali injuriam infert: Deo quidem injuriam infert, qui nullâ precedente in Deum conversione (cum tamen ipse totius Hierarchie principium & caput habeatur) ejus se famulatus consecrat. & Hierarchie initiationes sumit, nec se in ipsum, tanquam functionis ecclesiastica scopum, dirigit. Ordini verò Clericali contumeliam inurit, cujus cum finis sit ad Deum adducere, non potest sine ejus opprobrio, quisquam eum ordinem ingredi avertit à Deo. . . . Tonsuram quoque Clericalem contaminat (quam verò à mundo abstrahentem, ad Deum adducentem dicere possumus) eamque significatione suâ frustratur, qui mundi inquinamenti conspurcatus, & divinis contemplationibus ministerisque ineptus, eadem initiari non veretur.

553 Capite verò 3. S. 6. n. 30. hæc habet reflexione dignissima: Ad eò jam passim aliquorum invaluit temeritas, & religionis contemptus, ut non ad tonsuram modo, verum etiam ad omnes ordines, solum temporalis beneficii, vel onis, vel honoris gratiâ se conferant, tonsuram verò præsertim, eo tantum sine capessant, abutentes sacrâ istâ designatione in Clerum ad sua commoda; Episcopalem benedictionem ad profana ambitionis convertentes; Ecclesiæ expectationem frustrantes; eventus mysticum carceris istius sensum, mendacii ecclesiastica, qua in tonsura collatione fundantur, verba processusque arguentes; professionem Clericatus temerè emittentes, ejusque prerogativam injustè ac fraudulenter usurpantes. Quos proinde nescio quis à lethali noxa exorsare possit, quos injustitiæ, sacrilegii, publici mendacii, abususque rei sacra non levibus criminibus constrictos teneri ostendimus. Nulla vox tot crimina velare potest, nulla ratio tueri. Quis enim levem materiam censeat, profanationem rei sacra, violationem totius Clericatus, promissionem coram tota Ecclesiâ fallacem, usurpationem alieni juris, Ordinis Clericatus perturbationem? Quis adeò perfritilla frontis, ut defendere audeat, leve crimen esse ambitionem illam, ac avaritiam, qua sacros Ritibus, contra Ecclesiæ intensionem, in sua commoda honoresque detorquent? Quis non illud crimen sacrilegæ temeritatis arguat, per quod publica benedictio, eaque mystica, cassû, mysterio vacua, inanis, infructuosa reddatur, ita ut, quod gravius etiam est, in pluribus mendacii coargui possit? Quis non mendacium in Spiritum sanctum, publicam illam Clericalis puritatis professionem, qua sit Deo, spectantibus Angelis, audientibus Sanctis, stipulationem firmante Ecclesiâ, acceptamque habente Episcopo, esse credat, si ab eo discordet profitentis animus?

554 Vera ista esse facile intelligit, quisquis leviâ mente perpendit, quod quisquis Tonsuram Clericalem suscipit, ritu solemnè coram Ecclesiâ profitetur, Dominum Deum patrem

esse suam: Dominus pars hereditatis meæ; quoddamque vi istius professionis talem se exhibere debet, ut & ipse possideat Dominum, & possideatur à Domino, inquit Hieronymus epist. 2. Capillos ipsi tondet Episcopus, ut hoc ritu significet, quod quisquis statum illum amplectitur, sæculi cupiditates debeat reserare. Commam illi tondet in modum Coronæ, ut ostendat se illum specialiter adscribere in militiam Regis Regum Jesu Christi, pro salute nostra spinis coronati. Superpelliceo ipsum induit, dicens: Induat te Dominus novum hominem, qui secundum Deum creatus est, in justitia & sanctitate veritatis, ut eo ritu notum ipsi faciat, eum qui se Deo consecrat in statu Clericali, veterem hominem exspoliare debere cum actibus suis, & novum induere, scilicet Dominum Jesum Christum. Denique Deum pro novis Clericis orat, ut donet eis Spiritum sanctum, qui habitum Religionis in eis perpetuum conservet, & à mundi impeccamento ac seculari desiderio corda eorum defendat. Perfecti proinde in virtute esse debent, juxta S. Thomam in 4. dist. 24. q. 3. a. 1. q. 1. Et juxta S. Cyprianum epist. 66. ab altari & sacrificio non debent recedere, sed die ac nocte caelestibus verbis & spiritualibus inservire. Debent Monachis esse perfectiores, juxta S. Hieronymum ubi supra dicentem: Sic vive in Monasterio, ut Clericus esse merearis. Unde S. Augustinus epist. 60. alias 76. ad Aurelium dicit, quod aliquando etiam bonus Monachus vix bonum Clericum faciat. Debent denique intentionem & spem habere se in Clericali Ordinis disciplina permansturos, inquit S. Carolus Borromeus in Concilio IV. Mediolan. p. 11. tit. de his quæ pertinent ad Sacram. Ordini. ita ut primâ tonsurâ initiari non debeant, de quibus probabilis conjectura non sit, eos ut Deo fideliem cultum præstant, hoc genus elegisse, juxta Tridentinum sess. 23. c. 24. sive, ut Deo fideliem & perpetuum cultum præsentent, prout loquitur Concilium Burdigalense anni 1583. cap. 14. Ab ista verò sancta intentione quam alieni sunt, qui tonsuram clericalem non suscipiunt, nisi ex seculari desiderio! Quam contumeliosè sancto illi statui, qui absque ulla conversione & penitentia illum suscipiunt in statu peccati mortalis! Imò sancti Bernardi judicio impii sunt. Quis enim magis impius, an profertens impietatem, an mentiens sanctitatem? Nonne is qui, etiam mendacium addens, geminat impietatem? Apolog. ad Guilielmum Abbat. c. 1.

CAPUT LXVI.

Novem conditiones requisite in recipiente beneficium.

555 PRIMò debet esse Clericus, saltem primæ tonsuræ. Aliàs absque dispensatione Papa non potest beneficium habere. Quòd si tale sit beneficium, ut certum requirat ordinem, inhabiles sunt qui eo carent, quamvis ex consuetudine rigorem legis mitigante sufficere vi-